

te verzetten tegen de verzoeking, een eerlooze handeling te plegen? „A vaincre sans péril il n'y a pas de gloire”!

Amsterdam, 21 Februari 1915.

A. CIJFER.

BEHANDELING VAN INWONENDE DIENSTBODEN.

Aan Dr. H. PINKHOF.

Geachte collega!

Gij hebt goed gevonden in het vorige nummer van dit *Tijdschrift* (bldz. 622) het aan de leden van den Haagschen kring ter kennis gebracht advies van den Haagschen afdeulingsraad aan een afbrekende kritiek te onderwerpen. Dat die kritiek komt van een man van hoog gezag in ons gemeenschapsleven, wiens wekelijksche beschouwingen in ons *Tijdschrift* over beroepsbelangen allerwege belangstelling ondervinden, tevens lid der centrale commissie voor de beroepsbelangen, noopt onzen afdeulingsraad tot een wederwoord.

Gij kunt u niet vereenigen met wat de raad nu maar korthedshalve als het juridisch gedeelte in zijn betoog zal aanduiden en beroept u daarbij op de autoriteit van prof. MEIJERS. Gij hadt inderdaad geen beteren raadsman kunnen kiezen om aan te toonen, dat juridisch ons advies nog niet zoo slecht is gefundeerd. Want prof. MEIJERS zelf is het met uw beschouwingen allerminst eens. Lees wat deze den raad, aan het adres van onzen voorzitter, schreef:

Leiden, 1 November 1914.

Weledelgestr. Heer.

„Hiermede heb ik de eer u te berichten, dat, wanneer de werkgever behoorlijke „behandeling bereid is te verschaffen, doch deze door een arbeider geweigerd wordt, „omdat hij zich door zijn eigen geneesheer wenscht te doen behandelen, de werkgever „niet gehouden is verder voor de behandeling zorg te dragen of de daarvoor door „den arbeider gemaakte kosten te vergoeden. Zoo is ook de rechtspraak der kanton- „rechters. Zie het werk „De arbeidsovereenkomst” van mijn hand, bldz. 180.

„Natuurlijk moet anders geoordeeld worden, wanneer er medische indicaties zijn, „die wenschelijk maken, dat de arbeider door zijn eigen geneesheer behandeld wordt „of wanneer de door den werkgever aangeboden behandeling geen behoorlijke is. „U kunt van dit advies het gebruik maken, dat u dienstig oordeelt.

Hoogachtend

w. g. E. M. MEIJERS.

Na dit oordeel van den rechtsgeleerde, dien wij met u „zoo gaarne met gerustheid volgen”, is het voor ons het gemakkelijkst en voor u zeker het aangenaamst het juridische gedeelte in uw kritiek eenvoudig te laten rusten.

De raad is evenwel bezorgd, dat de bovengenoemde gerustheid uw bezwaren van geneeskundig-ethischen aard niet zullen te niet doen. Immers, afgezien van rechtsgeleerde opvattingen zou het nog op onzen weg liggen, op te komen voor de eerbiediging onzer beroepstradities en voor de rechten onzer patiënten. Wij zouden metterdaad moeten getuigen, dat geen rechtsuitlegging ons kan noodzaken, af te wijken van het gulden „suum cuique tribuere”. Welnu, ook de afdeulingsraad wil niets liever dan het laatste. Aangezien wij nu evenwel onze patiënten tellen zoowel onder de dienstboden als onder de mevrouwen en, volgens prof. MEIJERS, een der rechten dezer laatsten is, zoolang zij betalen, zelf den geneesheer voor haar dienstboden te kiezen, meent onze afdeulingsraad, dat dit, haar bij de wet toegekend, recht moet gewaarborgd

blijven. De raad kan den geneeskundigen niet aanraden daartegen in te gaan; hij zou daarin een anti-sociale handeling zien.

De dagelijksche ervaring leert, dat in de overgrootste meerderheid der gevallen het aan de mevrouw om het even is, welke collega haar dienstbode behandelt. Maar wil mevrouw, om voor haar afdoende redenen, van haar wettig recht gebruik maken, dan past het ons niet haar daarover te gaan bedillen of den geneesheer harer keuze als een indringer te beschouwen.

Wat uw slotopmerkingen betreft, nog dit. De afdeeliningsraad kan, na het lezen van uw stuk, alsnog geen spijt gevoelen, zelf de beantwoording der hem gestelde vraag ter hand te hebben genomen, in plaats van ze aan een adviseerend lichaam met ruimer arbeidsgebied — lees uw centrale commissie voor beroepsbelangen — te hebben geëndosseerd. Het moet trouwens der centrale commissie zelf aangenaam zijn, af en toe een stem uit een afdeling — vooral uit een groote als de onze — te hooren omtrent vraagstukken over geneeskundige ethiek. Dat onze adviezen niet overal instemming zullen vinden, wie zou het anders verwachten? Wel heeft het onzen raad teleurgesteld, dat gij, PINKHOF, lid der centrale commissie van beroepsbelangen, aan wien op eerste aanvraag alle inlichtingen door onzen afdeeliningsraad gereedelijk zouden zijn verstrekt, zonder eenige nadere inlichting de pen hebt opgenomen om te trachten aan het prestigie van ons college ernstig afbreuk te doen. Meent gij werkelijk, dat hiermede de collegialiteit wordt gediend?

Met collegiale groeten,

Namens den afdeeliningsraad

H. J. COERT, *afgetreden voorzitter.*

G. VAN HOUTUM, *secretaris.*

den Haag, 24 Februari 1915.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Wijziging der veiligheidswet.

De memorie van antwoord van den minister van landbouw, nijverheid en handel naar aanleiding van het voorloopig verslag omtrent de voorgestelde wijziging der Veiligheidswet ¹⁾ heeft het licht gezien. De minister heeft de fabrieken en werkplaatsen, waarop de veiligheidswet betrekking heeft, nog uitgebreid met bemalingsinrichtingen, met name watermolens en stoomgemalen.

Wat de bezwaren betreft, die ingebracht zijn tegen het voorgestelde voorschrift, dat de luchtverversching in werklokalen voldoende en „tochtvrij” moet zijn en dat de districtshoofden der arbeidsinspectie de bevoegdheid zullen hebben in elk bijzonder geval ter bereiking daarvan voorschriften te geven, alsook ter voorkoming van beroepsziekten, deze bezwaren kan de minister niet deelen. Weliswaar levert het verkrijgen van tochtvrije luchtverversching niet zelden moeielijkheden op, en is onze kennis der beroepsziekten nog verre van volledig, maar die moeielijkheden zullen zich in fabrieken en werkplaatsen niet zoo veelvuldig voordoen en op het gebied van de beroepsziekten is niet zoo weinig bekend, als men wel schijnt te meenen. Reeds thans zijn de districtshoofden bevoegd eischen te stellen voor het verwijderen van schadelijke dampen of gassen, of van stof uit de werklokalen en hierbij doen zich zeker geen geringere moeielijkheden voor dan bij de luchtverversching. Het optreden der districtshoofden heeft in deze aangelegenheden geen reden tot klagen gegeven; daarom kan

¹⁾ Zie dit *Tijdschrift* 1914, II, bldz. 938 en 1713.